

kommunens øvrige aktiviteter og med anden planlægning. Der bør snarest udpeges områder, hvor nedrivningen og genopbygningen kan påbegyndes som etaper af den samlede plan.

5) Samtidig med de beskrevne aktiviteter må *saneringsmetoden* for de enkelte dele af storsaneringsområdet besluttes. Det vil ikke overalt være forsvarligt at gennemføre storsaneringen som total-sanering. Dertil kan bygningsmassen, selv i saneringskvarterer, være for varieret. Det kan også i visse tilfælde være økonomisk uoverkommeligt at fjerne al bebyggelsen.

6) *Genhusningen* må løses eller forberedes jævnsides med de øvrige beskrevne processer.

Såfremt boligbyggeriet i denne 2-årige planlægningsperiode er så stort inden for det samlede byområde, hvor genhusningen skal ske (for Københavnsegnens vedkommende for tiden 22 kommuner), at der er flere genhusningsmuligheder, end der på dette tidspunkt endnu er brug for, bør udflytningen fra storsaneringsområdet påbegyndes, selv om saneringen endnu ikke kan iværksættes.

De boliger, der forlades, bør kunne udlejes tidsbegrænset til befolkningsgrupper, der måtte være interesseret i sådanne tidsbestemte lejemål, men med det udtrykkelige forbehold, at de pågældende ikke ved at bosætte sig en kortere periode i et saneringsområde skal kunne tilgodeses med en erstatningsbolig, når boligen til sin tid skal rømmes. Som eksempler på befolkningsgrupper, der kan have interesse i en sådan midlertidig bosætning, kan nævnes unge under uddannelse, barnløse ægtepar og enlige. En midlertidig bosætning i ledige lejligheder kan også være af interesse for ældre, som længst muligt ønsker at blive i kvarteret for at afvente bosætning i den kommende nybebyggelse her, f. eks. i folkepensionistboliger eller i institutioner, og de pågældende bør da bevare deres genhusningsret, indtil en endelig løsning er fundet.

7) Det er af overordentlig betydning, at de beskrevne processer løbende *koordineres*. Der bør således i almindelighed nedsættes et arbejdsudvalg, hvori flere kommunale afdelinger, eventuelt saneringsselskaber, planlægningskonsulenter og bolig-anvisningsmyndigheden, er repræsenteret.

Til § 30.

Bestemmelserne om storsaneringer er et forsøg på at skabe grundlag for en sanerings- og byfornyelsesindsats af en betydelig størrelsesorden. Der er tale om opgaver, som både ved deres omfang og karakter adskiller sig klart fra saneringer i den hidtil kendte form. Store samfundsmæssige investeringer vil blive nødvendige, både i form af saneringsstøtte

og som efterfølgende anlægs- og byggeudgifter til bydelens fornyelse. Det foreslås derfor, at folketinget gennem et stående folketingsudvalg får lejlighed til at deltage ved godkendelsen af en kommunalbestyrelses beslutning om en storsanering.

Til kapitel VI.

Kapitel VI svarer til 1959-lovens kapitel IV. Bestemmelserne har endnu ikke været anvendt.

Til § 31.

Bestemmelsen svarer med nedennævnte ændringer til 1959-lovens § 19.

Fristen i § 31, stk. 1, nr. 3, foreslås nedsat til 3 måneder som en konsekvens af den foreslåede ændring i § 34, stk. 3. Med henblik på at forenkle proceduren foreslås det endvidere i stk. 2, at 1959-lovens bestemmelse om, at kommunens vilkår for en ejerlavssanering skal godkendes af boligministeren, erstattes af en adgang til at påklage kommunens vilkår til boligministeren.

Til kapitel VII.

Kapitel VII svarer til 1959-lovens kapitel III.

Til § 32.

Bestemmelsen svarer til 1959-lovens § 15.

Såfremt en saneringsplan er vedtaget af et saneringsselskab, må den foreløbige finansieringsplan udarbejdes af selskabet og videresendes til boligministeriet igennem kommunen.

Til § 33.

Bestemmelsen svarer til 1959-lovens § 16.

Til § 34.

Bestemmelsen svarer med nedennævnte ændring til 1959-lovens § 17.

Minimumsfristen på 1 år for ejernes stillingtagen til et tilbud om saneringsplanens gennemførelse ved et saneringslav er foreslået slettet, således at behandlingen af saneringsforslag kan fremskyndes. Samtidig er det foreslået, at fristen på 2 måneder for ejerne til at overveje, om de vil gå ind i et saneringslav, forlænges til 3 måneder. Forslagene herom tilsigter at undgå forsinkelse i de tilfælde, hvor saneringsplanens økonomi allerede inden planens godkendelse er så nøje fastlagt, at det endelige tilbud hurtigt kan udarbejdes.

Til § 35.

Stk. 1-4 svarer til 1959-lovens § 18. Medens det i stk. 2, nr. 5, i overensstemmelse med den gældende